

מסורת הש"ס

(א) ג"א אליעזר, (ב) מנחות
(ג) טבול יום ס"ב משנה
ג פסחים מד, ע"ה, (ד) ע"י
פסחים מד, (ה) [פסחים
מג], (ו) ש"ך לעיל לה,
(ז) ג"ל אונטרשטאט כי כל
(ח) בס"י הנידשא אחת,
(ט) ש"ך לע"ב, (י) ג"י יעב"ץ
משום,

הנהגות הב"ח

[illegible]

הגהות מהר"ב

[illegible]

מוסף רש"י

אף שאור בבל חקטירו.
נמי הימר מטורף לאסור,
חצי ית קומץ דשאור וחצי
ית דמנה וסין מעורבין
אלא כל אחד ניכר (פסחים
מג.) ודריש כל. ודמס
ליה הכי מקצתו מנין, חצי
יית שאור וחצי ית מלח עמו
(שם). לענין חמץ גמרי.
דבא אחרת על עירובו

שלשה מינין פרק ששי נזיר

ויעירי אחר אף שאור ככל קטטירו. (ב) שאלו חן בעלזר בית ועיסה
 שמתלמדי לבית שהם חייב ועובר משום שנאמר כל שאור וכל דבש
 אכלו וקטטירו (ויקרא כ): וכן קרא דרדריש כל. לגבי חמץ בפי אלו
 שבורין בפסחא דקמי ועל עירובו בללו דברי ר' אלעזר דכתיב
 מחממתי כל תאכלנו (שמות י) א'

ועירי אמר אף שאור בבל תקטירו כמאן
 ב' ¹⁶אלעזר דרדיש כל אי הכי לענין חמץ
 נמי אין הכי נמי אלא לאפוקי מאביי
¹⁷דאמר י"ש הקטרה בפחות מכזית קמ"ל
 אין הקטרה בפחות מכזית יתיב רב
 דימי וקאמר לה להא שמעתא אייתיביה
 אביי ¹⁸המקפה של תרומה והשום והשמן
 של חולין ונגע טבול יום במקצתן פסל
 את כולן ¹⁹מקפה של חולין והשום והשמן
 של תרומה ונגע טבול יום במקצתן
 לא פסל אלא מקום מגעו והוינן בה
 מקום מגעו אמאי פסול ואמר רבה בר
 בר חנה ²⁰א"ר יוחנן מה טעם הוציא
 חור לוקה עליה בכזית מאי שמעיה
 לא

דעטעס יום שמידיה רבנן שני ואין שני עושה שליש אלא בתורה.
 ואיתא דלמרי מרי במתקנאן אפילו במקמם של חזוין דיוקן דעריב
 בחד מהא דמי ליה כמאן דנענ בתורה עממם: דאין **דבי**
אמאי פסול במקום **מעט**. (א) דאין טומאת אורליין בפסות
 ממכירה: ומה **עטס**. לוקא עליו בכיות ווא ליכא שיעורא (א)
 אלא

הבבלי ושכר המדד ופליגי רבנן עליו ופי' רש"י בפי' חלו עובדי דזעירי
 בלא מקטירו [דמניח] הפס אין לו אלא כולו מקטרו מניין מ"ל כל עירובי
 וכל ויהיו הימך מטטרף לאיסור ור"ל חצי יום משאור וחצי יום ממנה ו
 בפי' כל המנחות (מנחות נח.) וה"ק לאסוקי מדבני ועוד קשה מאי פרי'
 והיה אמר בלאו בלאו (פסחים נח.) ואפי' נמי דרשו דרשא רש"י
 ור"ל (ד' רבנן דרשא) ואחריו כל דרשי ב' [ומכין] כל כ"ר"א כל דרש
 הנראה דזעירי מפרש הכרימא בפרק כל המנחות בדפירש [נר]א
 קומץ פחות משני ימים מקטרו מניין פירוש חצי הקומץ שהוא כית
 מטטרף לאיסור מ"ל כי כל והשם אחי שפיר דאמר בלאו כ"ר"א דדרשא
 לאיסור בדפרישית אבל לרבנן כל דרש כל "נרק"
 מטטרף לאיסור (י"ד) צריך לא ששמי' כל ופי' לאכ"י דרש כל מקטרו
 לאכ"י עירובו לנרק הימך (מטטרף) לאיסור דבאיסור לחודיה

לו.

ומיעט מיעט חתרא למאי אחי הא חמיט וריה אחד חריה ומיעט וריה דרשין ליה א' דפיי ר"ח ואע"פ דריה ומיעט וריה נמי אמר דריה קמא לא מהני מידי בשלמא האם איכא לימור ריה קמא ואוריה דקרא להחיל ב' כמו ולקחת המרעל אל מיעט חתרא לא אוריה הכי היכך ז"ל

בבל תקטירו כמאן
אי הכי לענין חמץ
ולא לאפוקי מאביי
ופחות מכות קמ"ל
מכות יתיב רב
שמעתא איתיביה
רומה והשום והשמן
יום במקצתן פסל
וחולין והשום והשמן
יכול יום במקצתן
מגעו והוינן בה
ולא ואמר רבה בר
מה מעם הואיל
כות מאי טעמיה
לא

דרשו כל מ"מ מאי פריך לקמן ממאי דהאי משרת להיתר מנאצק
ולאסור דהא לינא עממא דדיי משום ש וכל אלא ודאי
והתנא (תקפריין) שטס הקטירי מאי זית משאור וזני זית מנאח מנאצק
משום ש שזור כל שאור כל תקטירו: **כמאן** רבי איעזר איעזר דרשי בל.
שפ' אלו עוצרין (פסחים מג.) כל ממאחל מן תאכלו לרבות כותח
דשפירא בגרייתא דפרקי כל הנמחות כחות מהו (ס) כי כל שאור וכל דבש
מזיק כי כל מי אלו כל אלו כל אלו וזית משאור (ז) מייבוי זני זית מייבוי

דרשי

אף שאור בבל הקטירו.
נמי היתר מצטוף לאיסור
אם הקטיר חצי זית חמץ
וחצי זית מצה עמו חמץ
מערובין אלא כל אחד
ניכר. כמאן כ"א דרד"ש
כל כפ' כל המנחות תניא
כי כל שאור וכל רבש
לא הקטירו אין לי אלא
כולו. פ' כל הקומץ דהיינו

[illegible]

לפירושו דל"ב מפרש ועיר לברייתא כמו שמפרש אבי (1) (דנמנחם)
נמאן כ"א גס לרנן יכול להיות דנה' דרנן לא דרשי כל כ' כל דרשי
במקנא מניין דהו' פי' חלי ית' שאור וחלי' וית' מזה מבי' כל שאור
(לאשונה) הפשוטה וית' דררר' ר"א מכל רנן דרשי לא מבי' כל לכן
אין לי אלא כולי' פירוש כל הקומץ דהיינו שני וימס דקסבר אר'
כל עירובו מניין דהיינו חלי' דת' דשאר וחלי' וית' דמזה דהיינו הימ'
(2) אמר' שפיר' דכל אחא לחאי' הקומץ דמיימ' ליה כ' כל לעירובו
(כל') לתקנא דהיינו לחאי' הקומץ שהוא וית' שם אכל' עירובו דהיינו
היינו חלי' וית' וס' לא הקטנה בפחות מבי' מאי קאמר (3) עירובו מני'
ומידי דנפרישית וית' ר"א דהו' פיר' עירובו מבי' עירובו מחיי' דריש' א'
וית' שאינו ניכר וכן פה"ק במנחות: **א'** הבי' לענין חסין בפסח.
גלו: **אח"כ** א"א לאסוקי מראבי"י. ה"ק דשאר עדיפא לאשמועינ'
לא ויהי מפרש ד"ס לברייתא דפרק כל הנמנחם אין לי אלא כולי'
דשאר מערב דר' אמינא הואיל ומעורב בביתר יתבטל חלי' י'
י' עירוב מכל שאור לפחות מבי' אחאי' לא דרשי יתי' מן לחיי'
אכילה ואין אכילה בפחות מבי': **להא** שפיעתא. דר' אבהו
ונשל' עב וקפא' כעין דיקא' (4) והשמן שמן זו מכלין הו' חלין
כול וית' פוסק תרומה המקפסא כל חלין והשמן והשמן כל תרומה
הא בענין אבאי' (5) פוסק'. ה' בענין (6) חלין דקסבר (7) דשמן מדרבנן
מזה דרנן הו': **אמר** רבה בר בר הנה (8) מדאורייתא הוא
ומזה נמי ס' תרומה עלה' ומיהו לא חמירא בתרומה עמיה ליפסול
משמע שהשם והשמן אינו צעין לדבר שהוא צעין אין מתבטל ולא
וית' ולא אקמפסא מדלא נקט במתקפסא אס' כן משמע דעירובי' שהשם
יורה אימתי צומא גוס בקטנה משמע דלמיר' שהוא צעין וי"ק
ויס' ור"ש אומר' נפסול אלתא בדמעה מעורב ואינו ניכר לא
אין דשרי כבולה שרי לכן פי' רבינו חס' דלמיר' שהשם והשמן מפחרין
ל' להשם והשמן הו' ידות לעומה דבידות אובלין אמרין בעלמא
המן ס' תרומה לא פסל אלא שום ושמן שנגע בו ור"ה ור' הוינן (9)
העירא אבנמא מקומות פי' שאולן מקבל עומה אפי' בכל שהוא
נגע שהוא מ"י אפי' יוכל אורח נגלגל בנת אחת והיינו כלייה' ור"ת
אובלינן' וקמי' סיפא זה הכלל הטמא אינו מומעט והא' דדייק והא' (לא)
הא' אשום פריך ור"ת ומאי' פריך והרי שום ושמן יאחזה הוא שאין
דאין מקבלין עומה מדאורייתא ור"ת מדרבנן מוטמאי ומאי' פריך
ה' הואיל דזר לוקה עליו בזיות ודוקא נקט לוקה דר' תרומה
ה' תרומה דלמיר' אלא פי' בזיות להשיגה' ולא יתבטל אגב המקפסא:
ועליון בזיות ואס' חמירא ולימא הואיל וזר לוקה עליו בזיות אס'
וכך ומשום כך עממא לית לן למימר שלא יתבטל אגב המקפסא:
ויוצין נמי אית' להו הימר מנכרך לאיסור ונאח' אמרת' דווקא בניזר:
אמר

[illegible][illegible]